NORAKSTS
Lieta Nr.A42508909
143/AA43-0767-11/17

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2011.gada 16.septembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja I.Amona,
tiesneši S.Liniņa un V.Poķis,

piedaloties pieteicējam *M.S.* un viņa pārstāvei *I.K.* un trešajai personai *R.S.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *M.S.* (personas kods */personas kods/*) pieteikuma par Ventspils pilsētas un rajona policijas pārvaldes priekšnieka 2008.gada 20.novembra lēmuma Nr.015/PB624439 atcelšanu, sakarā ar *M.S.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 7.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ventspils pilsētas un rajona policijas pārvaldes (turpmāk – Ventspils PRPP) Kārtības policijas biroja (turpmāk – KPB) 3.nodaļas jaunākais inspektors 2008.gada 25.septembrī sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu – lēmumu Nr.PB 624439 (turpmāk – Protokollēmums). Tajā konstatēts, ka *M.S.* 2008.gada 25.septembrī plkst.14.45 Ventspilī, pa Lielo ielu virzienā no Pils ielas uz Kuldīgas ielu vadīja transportlīdzekli Toyota Corolla, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/* (turpmāk – Transportlīdzeklis), kurš bija aprīkots ar ierīci (antiradaru), kas uztver braukšanas ātruma kontroles mērierīces raidītos signālus vai var radīt traucējumus šo mērierīču darbībā, tādējādi pārkāpjot Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 245.2.punktu, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{24}panta 17.daļā. Protokollēmumā norādīts, ka izņemta ierīce COBRA XRS 9730 (turpmāk arī – Ierīce). Ar Protokollēmumu *M.S.* sodīts par LAPK 149.^{24}panta 17.daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu ar Ls 40 naudas sodu.

M.S. Protokolllēmumu apstrīdēja un ar Ventspils PRPP priekšnieka vietnieka 2008.gada 20.novembra lēmumu Nr.015/PB 624439 (turpmāk – Lēmums) tas atstāts negrozīts.

[2] *M.S.* Lēmumu pārsūdzēja tiesā, pieteikumā un pieteikuma papildinājumos norādot turpmāk minēto.

[2.1] Pieteicējs 2008.gada 25.septembrī bija Ventspilī, kur tikās ar tēvu *R.S.*, kurš iedeva viņam aizvest uz Rīgu Ierīci. Ap plkst.14.30 pieteicējs pabrauca

garām Ventspils PRPP, pēc aptuveni diviem kvartāliem pieteicējs pamanīja, ka aiz viņa vadītā Transportlīdzekļa ar ieslēgtām bākugunīm brauc policijas automašīna. Pieteicējs apstājās ceļa malā, lai palaistu to garām, taču tā apstājās aiz Transportlīdzekļa. No policijas automašīnas izkāpa vecāks policijas darbinieks un pienāca pie Transportlīdzekļa. Pieteicējs tikmēr Ierīci ielika cimdu nodalījumā. Policijas darbinieks, nestādoties priekšā, lika pieteicējam parādīt dokumentus un atdot Ierīci. Pēc tam pienāca jaunākais policijas darbinieks, kurš arī lika pieteicējam atdot Ierīci. Pieteicējs sākotnēji nesaprata, ko policijas darbinieki no viņa vēlas, bet pēc tam no cimdu nodalījuma izņēma ierīci un parādīja policijas darbiniekiem, policists to paņēma, pieteicējs iebilda, ka ierīce nepieder viņam, bet policisti izlikās to nedzirdam.

Pēc aptuveni 10 minūtēm piebrauca ceļu policijas ekipāža, kurai abi policijas darbinieki iedeva pieteicēja dokumentus un Ierīci. Pēc aptuveni 15 minūtēm ceļu policijas darbinieks pienāca pie pieteicēja, uzdeva dažādus jautājumus, lai varētu aizpildīt protokolu. Pēc tam lika protokolā parakstīties par iepazīšanos ar to un kopijas saņemšanu. Protokolā bija norādīts, ka tam pievienots ziņojums. Uz pieteicēja jautājumu, kur tas ir, policijas darbinieks atbildēja, ka tas būs policijas pārvaldē un ar to kaut kad varēs iepazīties. Ierīce palika pie policijas darbinieka.

Visu šo laiku Transportlīdzeklī atradās pieteicēja paziņa *K.R.*

[2.2] Vecākais policijas darbinieks attiecībā uz pieteicēju pārkāpa Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 90. un 97.pantu, Ceļu satiksmes likuma 19.panta piekto daļu, likuma „Par policiju" 5.panta ceturto daļu. Savukārt jaunākais policijas darbinieks attiecībā uz pieteicēju pārkāpa Satversmes 95.panta 1.teikumu, likuma „Par policiju" 5.panta pirmo daļu.

Ceļu policijas darbinieks, kurš deva pieteicējam parakstīt Protokollēmumu, pirms tam neiepazīstinot ar pieteicēja tiesībām un pienākumiem, pārkāpa Satversmes 90.pantu, likuma „Par policiju" 4.pantu, LAPK 7.pantu un 248.panta piekto daļu.

Policijas darbinieki, kuri sākotnēji apturēja pieteicēju un izņēma Ierīci, nesastādīja protokolu par mantu izņemšanu, savukārt ceļu policijas darbinieks, kurš sastādīja Protokollēmumu, neizdarīja tajā atbilstošu ierakstu, tādējādi pārkāpjot LAPK 257.panta trešo daļu. Ceļu policijas darbinieks neievēroja arī LAPK 260.pantā un 276.panta pirmajā daļā noteikto.

Protokollēmumā nav norādīts, ka Transportlīdzeklī atradās lieciniece *K.R.*

[2.3] Lēmumā nav izvērtēti visi pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumā izteiktie lūgumi, tādējādi pārkāpjot Satversmes 104.pantu.

Nepamatoti piemērots LAPK 34.panta pirmās daļas 2.punkts, jo pieteicējs ne šādu, ne līdzīgu pārkāpumu nav izdarījis.

[2.4] Lēmuma konstatējošā daļā nepareizi norādīts, ka pieteicējs tika apturēts Lielā ielā 9; ka policijas darbinieks būtu paziņojis pieteicējam viņa apturēšanas iemeslu; ka pieteicējs paskaidroja, ka Transportlīdzeklī ir antiradars; ka pieteicējs labprātīgi atdeva Ierīci; ka klāt bija arī jaunāks policijas darbinieks.

[2.5] Pieteicējam atlīdzināmi materiālie zaudējumi Ls 100 apmērā par advokāta pakalpojumiem.

[3] Rakstveida paskaidrojumā par pieteikumu atbildētāja pieteikumu neatzīst, un norāda, ka ierīce pārbaudīta darbībā un konstatēts, ka tā var uztvert braukšanas ātruma kontroles mērierīču raidītos signālus.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 7.jūnija spriedumu pieteikums noraidīts, uzdodot atbildētājai mēneša laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas izlemt jautājumu par rīcību ar Ierīci. Spriedumā norādīts turpmāk minētais.

[4.1] Tiesa konstatēja, ka Ventspils PRPP KPB 3.nodaļas jaunākais inspektors *M.G.* 2008.gada 25.septembra dienesta ziņojumā norādījis, ka 2008.gada 25.septembrī, pildot dienesta pienākumus, plkst.14.50 saņēmis informāciju, ka aizturēts Transportlīdzeklis, kas aprīkots ar ierīci, kas spēj uztvert braukšanas ātruma kontroles mērierīču raidītos signālus. Ierodoties notikuma vietā, tika konstatēta ierīce COBRA XRS 9730 SIN 610000378. Pārbaudot Ierīci darbībā, tika konstatēts, ka tā spēj uztvert dienesta automašīnā uzstādītās ātruma kontroles mērierīces G2S-18719 raidītos signālus, reaģējot uz tiem ar gaismas un skaņas signāliem (*lietas 55.lapa*).

Ventspils PRPP KPB 2.nodaļas 3.iecirkņa vecākais inspektors *D.I.* 2008.gada 23.oktobra dienesta ziņojumā norāda, ka 2008.gada 25.septembrī atradies savā darba vietā pie policijas pārvaldes ēkas durvīm, kad pamanījis, ka zem zīmes „braukt aizliegts" pabrauc Transportlīdzeklis, kam pie priekšējā vējstikla piestiprināta ierīce, kas uztver ātruma kontroles mērierīču raidītos signālus vai veikt traucējumu to darbībā. Inspektors automašīnu apturējis, izmantojot dienesta automašīnu. Pieejot pie Transportlīdzekļa, stādījies priekšā, nosaucot vārdu, uzvārdu un dienesta pakāpi, prasījis uzrādīt dokumentus, kā arī to, kas bija piestiprināts pie loga, uz ko vadītājs atbildēja, ka tas ir antiradars, ko, ieraugot policijas automašīnu, viņš atvienojis un ielicis cimdu nodalījumā. Vadītājs atdevis ierīci. *D.I.* izsaucis ceļu policijas ekipāžu, lai noformētu administratīvā pārkāpuma protokolu (*lietas 57.lapa*).

[4.2] Lai noskaidrotu, vai pieteicējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības par LAPK 149.^{24}panta 17.daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu, tiesai jāpārbauda, vai lietā ir pierādījumi, kas liecina, ka pieteicējs pārkāpis CSN 245.2.punkta nosacījumus – braucis ar automašīnu, kas bijusi aprīkota ar ierīci, kas var uztvert braukšanas ātruma kontroles mērierīču raidītos signālus (turpmāk – antiradars), un vai Lēmums pieņemts pamatoti.

[4.3] Tiesa konstatē, ka Protokollēmums savu galīgo noformējumu atbilstoši APL 81.panta piektajā daļā noteiktajam ir ieguvis ar Lēmumu. Līdz ar to tiesa atsevišķi nelemj par sākotnējā lēmuma tiesiskumu, bet, pārbaudot Lēmuma tiesiskumu, vērtē visu procesu kopumā. Izskatāmā prasījuma priekšmets ir administratīvā akta atcelšana.

Ne katra kļūda, kura pieļauta administratīvā pārkāpuma lietas lietvedībā, ir pamats lēmuma atcelšanai un administratīvā pārkāpuma lietas izbeigšanai. Ja kļūda ir nebūtiska un nevarēja novest pie nepareiza lēmuma pieņemšanas, tās dēļ lēmums par personas saukšanu pie administratīvās atbildības nav atceļams (*sk. Senāta 2007.gada 5.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-317 15.punktu; 2006.gada 17.augusta sprieduma lietā Nr.SKA-386 7.punktu; 2005.gada*

8.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-337 8.punktu).

Līdz ar to tiesai, izskatot lietu, citastarp, jāpārbauda, vai atbildētāja administratīvajā procesā ir pieļāvusi procesuālus pārkāpumus, kā arī jānovērtē to būtiskums.

[4.4] Saskaņā ar LAPK par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā var kalpot protokols, personas paskaidrojumi, eksperta atzinums, vietas apskates protokols, liecinieku liecības, policijas darbinieku sastādītie ziņojumi, braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces mērījumi.

[4.5] Šajā administratīvajā lietā tiesa konstatē turpmākos pierādīšanas līdzekļus un no tiem izrietošās ziņas par faktiem, kas atzīstami par pierādījumiem lietā.

[4.5.1] Protokollēmumu (*lietas 56.lapa*).

[4.5.2] *M.G.* ziņojumu Ventspils PRPP priekšniekam (*lietas 55.lapa*).

[4.5.3] *D.I.* ziņojumu Ventspils PRPP priekšniekam (*lietas 57.lapa*).

[4.5.4] Pieteicēja paskaidrojumus tiesas sēdē, pieteikumā tiesai (*lietas 7. – 11.lapa*); iesniegumā Valsts policijas Ventspils PRPP (*lietas 54. – 55.lapa*).

[4.5.5] 2008.gada 20.novembrī Ventspils PRPP priekšnieka vietnieks pieņēma Lēmumu, ar kuru Protokollēmumu atstāja negrozītu un pieteicēja sūdzību noraidīja (*lietas 59. – 60.lapa*).

[4.5.6] Liecinieces *K.R.* liecības tiesas sēdē (*lietas 102.- 103.lapa*).

[4.5.7] Liecinieka *D.I.* liecības tiesas sēdē (*lietas 103.- 104.lapa*).

[4.5.8] Liecinieka *M.G.* liecības tiesas sēdē (*lietas 104.- 105.lapa*).

[4.5.9] 2010.gada 16.marta kvīts, sērija AV Nr.84297 par Ls 100, izsniegta pieteicējam par procesuālu dokumentu sastādīšanu un juridiskās palīdzības sniegšanu tiesā (*lietas 93.lapa*).

[4.6] Lietā nav strīda, ka Transportlīdzekli 2008.gada 25.septembrī Protokollēmumā norādītajā vietā un laikā vadīja pieteicējs. Lietā nepastāv strīds arī par to, ka Transportlīdzeklī pārkāpuma konstatēšanas brīdī atradās antiradars, kā arī par to, ka pieteicējs, ieraugot policijas darbiniekus, antiradaru no Transportlīdzekļa priekšējā paneļa paņēma un ielika Transportlīdzekļa cimdu nodalījumā. Minēto tiesas sēdē apliecināja arī lieciniece.

Lietā pastāv strīds par to, vai Transportlīdzeklis brīdī, kad Ventspils PRPP amatpersona konstatēja pārkāpumu, bija aprīkots ar antiradaru.

[4.7] Pieteicējs noliedz, ka Transportlīdzeklis bija aprīkots ar antiradaru. Uz to, ka Transportlīdzeklis nebija aprīkots ar antiradaru, bet Ierīce līdz tā noņemšanai un ielikšanai automašīnas cimdu nodalījumā atradās uz pieteicēja vadītā Transportlīdzekļa priekšējā paneļa, norāda kā pieteicējs, tā Transportlīdzekļa pasažiere lieciniece *K.R.*, liecinot, ka antiradars atradies „uz loga". Proti, norādot, ka antiradars Transportlīdzeklī vienkārši atradās, tiek noliegts fakts, ka tas veica tās funkcijas, kam tas ir paredzēts.

Savukārt uz to, ka pieteicēja vadītais transportlīdzeklis bija aprīkots ar antiradaru, norāda Protokollēmumā minētais, policijas inspektora *D.I.* dienesta ziņojumā norādītais un viņa sniegtās liecības tiesas sēdē kopsakarā ar inspektora *M.G.* ziņojumu un sniegto liecību tiesas sēdē.

Tādējādi lietā konstatējami savstarpēji pretrunīgi pierādījumi attiecībā uz Ierīces izmantošanu. Atbilstoši LAPK 244.pantam un APL 154.panta pirmajai un

trešajai daļai tiesa izlemj par pierādījumu ticamību un pietiekamību.

[4.8] Izvērtējot pierādījumus kopumā un vadoties no savas iekšējās pārliecības, tiesa uzskata, ka lietā ir pierādīts fakts, ka Transportlīdzeklis bija aprīkots ar antiradaru. Minēto tiesa pamato ar turpmāk norādīto.

[4.8.1] Ievērojot APL 161.panta pirmajā daļā minēto, privātpersona nevar no tiesas sagaidīt, ka viņas paskaidrojumiem vai iesniegtajiem pierādījumiem vienmēr tiks piešķirta vienāda vai lielāka ticamība kā citiem pierādījumiem lietā, jo pierādījumu vērtēšanā tiesai ir jāievēro APL 154.panta pirmajā daļā ietvertie principi, tostarp pierādīšanas līdzekļos ietvertās informācijas ticamības vērtēšana.

[4.8.2] Vērtējot pieteicēja paskaidrojumus, tiesai jāņem vērā, ka vienmēr pastāv iespēja, ka tie var būt vērsti uz savas vainas noliegšanu un jebkurā gadījumā tie nav objektīvi. Tādējādi priekšroka ir dodama tādiem pierādījumiem, kuru ticamību un objektivitāti nebūtu pamata apšaubīt.

[4.8.3] Lieciniece *K.R.* tiesas sēdē citastarp liecināja, ka pieteicējs ir un notikuma laikā bija viņas draugs, bet trešā persona ir pieteicēja tēvs. Minētais atbilst arī pieteicēja un trešās personas paskaidrotajam.

Lieciniece dzīvojusi Rīgā, viņai notikuma dienā bijis komandējums uz Ventspili. Transportlīdzeklis ir liecinieces darba vietas mašīna. Turpceļā Transportlīdzekli vadījusi lieciniece, bet atpakaļceļā, tā kā nepazina Ventspili, lūgusi Transportlīdzekli vadīt pieteicējam. *K.R.* norādītais apstiprina, ka pieteicējs lieciniecei nav gadījuma rakstura paziņa, bet viņus saista ciešākas attiecības, pie kam, šo personu starpā valda savstarpēja uzticēšanās, jo ne katrai personai, kas ir paziņa, persona var uzticēt vadīt sev uzticētu Transportlīdzekli. Ievērojot minēto, tiesa pieļauj iespējamību, ka *K.R.* sniegtajās liecībās fakti varētu būt sagrozīti un sniegtās ziņas varētu nebūt pilnīgi objektīvi patiesas, nolūkā palīdzēt pieteicējam kā tuvam draugam izvairīties no atbildības par pieļauto pārkāpumu.

Šaubas par *K.R.* liecību ticamību antiradara izmantošanas/ neizmantošanas sakarā pastiprina tas, ka lieciniece, kā viņa apliecināja tiesas sēdē, zinājusi, kas ir konkrētā Ierīce, kādam nolūkam tā tiek lietota, un ka šādu ierīci izmantot ir aizliegts (*sk. lietas 103.lapu*), tomēr, neraugoties uz minēto, Ierīcei, atrodoties uz braucoša Transportlīdzekļa loga, lieciniece kā Transportlīdzekļa pasažiere un pieteicēja draudzene neko nav darījusi, lai antiradara atrašanās redzamā vietā, pie kam bez iepakojuma, neradītu aizdomas par tā izmantošanu. Ievērojot iepriekš minēto, *K.R.* sniegto liecību, ka ierīce tikai atradusies „uz loga", bet nebija pieslēgta pie strāvas un netika izmantota, tiesa uzskata kā maz ticamu.

Vienlaikus tiesa norāda, ka liecinieces sniegtās liecības tiesa vērtē kopsakarā ar pārējiem lietā esošiem pierādījumiem, par ticamām atzīstot tādas ziņas, ko apliecina citi pārbaudīti un novērtēti pierādījumi, kuriem tiesa piešķīrusi augstu ticamības pakāpi.

[4.8.4] Lai Transportlīdzekli atzītu par aprīkotu ar antiradaru, tiesas ieskatā ir pietiekami konstatēt, ka ierīce, kura atrodas transportlīdzeklī, atrodas vietā, kurā to ir paredzēts novietot, lai tā varētu veikt savas funkcijas, un ka ierīce ir darboties spējīga.

[4.8.5] Pārbaudījusi pierādījumus, tiesa atzīst, ka Protokollēmumā norādītās ziņas, ka Transportlīdzeklis 2008.gada 25.septembrī plkst.14.45 bija

aprīkots ar antiradaru, apliecina policijas inspektora *D.I.* ziņojums un viņa sniegtā liecība tiesas sēdē, savukārt to, ka Ierīce bija darba kārtībā un spēja uztvert braukšanas ātruma kontroles mērierīces raidītos signālus, reaģējot uz tiem ar gaismas un skaņas signāliem, apliecina policijas inspektora *M.G.* ziņojums un sniegtā liecība tiesas sēdē.

Tiesai nav pamata neticēt policijas inspektoru ziņojumos ietvertajām ziņām un tiesas sēdē sniegtajām liecībām, tai skaitā *D.I.* ziņojumā norādītajam un liecinātajam, ka inspektors, atrodoties pie policijas pārvaldes durvīm, ievērojis braucam Transportlīdzekli, un, ievērojot, ka pie priekšējā vējstikla tai ir piestiprināta Ierīce, nolēmis, izmantojot trafaretu dienesta transportlīdzekli, kas aprīkota ar speciālajiem gaismas un skaņas signāliem, apturēt Transportlīdzekli, lai to pārbaudītu.

Arī no liecinieka *D.I.* ziņojuma un sniegtās liecības izrietošos faktus – to, ka brīdī, kad pieteicēja vadītais Transportlīdzeklis brauca garām policijas ēkai, policijas inspektors atradies pie ēkas, to, ka pirms pieteicēja vadītās automašīnas apturēšanas trafareta policijas automašīna braukusi aiz pieteicēja Transportlīdzekļa ar ieslēgtām bākugunīm, to, ka pieteicējs Ierīci noņēmis un ielicis cimdu nodalījumā tad, kad palaidis garām policijas automašīnu un to, ka pieteicēja vadītais Transportlīdzeklis tika apturēts, izmantojot ar gaismas un skaņas signāliem aprīkotu dienesta automašīnu, apliecina pieteicējs pieteikumā un lieciniece *K.R.*, sniedzot liecību tiesas sēdē. Līdz ar to tiesa atzīst par ticamu un patiesībai atbilstošu arī policijas inspektora *D.I.* tiesas sēdē sniegto liecību, no kuras izriet, ka, ņemot vērā, ka policijas automašīna ir augstāka nekā pieteicēja automašīna, policijas automašīnai braucot aiz pieteicēja vadītās automašīnas, caur logu inspektors varējis redzēt, ka Ierīce tiek noņemta no loga, kā arī to, ka pieteicējam sākumā izrādot neizpratni, par ko iet runa, vēlāk policijas inspektoram atdots antiradars, kas apstiprinājis policijas inspektora sākotnējās aizdomas par to, ka Transportlīdzekļa logā bija piestiprināts tieši antiradars, nevis kāds cits priekšmets, piemēram, blociņš.

Lai gan policijas darbinieku liecības pašas par sevi nav uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tiesas ieskatā policijas inspektoru liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi (*sk. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra sprieduma lietā Nr.AA 13-05/5 17.1.punktu, 2005.gada 9.decembra sprieduma lietā Nr.666-05/5 15.1punktu*).

Nekonstatējot, ka notikums, par kuru pieteicējs saukts pie administratīvās atbildības un sodīts, protokolā un ziņojumos būtu atspoguļots pretēji tam, kā to izklāsta pieteicējs un viņa pieteiktā lieciniece (ar vienu izņēmumu – pieteicējs nepiekrīt faktam, ka viņa transportlīdzeklis bija aprīkots ar antiradaru), konstatējot, ka policijas inspektors *D.I.* policijā strādā gandrīz divdesmit gadus, pie kam katru gadu veic obligāto redzes pārbaudi, tiesai nav pamata apšaubīt policijas inspektora profesionalitāti pārkāpumu konstatēšanā vai uzskatīt, ka policijas inspektoru sastādītajos dokumentos – ziņojumos un Protokollēmumā – attiecībā uz pārkāpuma sastāvu sniegtās ziņas būtu nepatiesas.

Tas, ka pēc pieteicēja vadītā Transportlīdzekļa apturēšanas, līdz noslēptās vai cimdu nodalījumā ievietotās Ierīces uzrādīšanai policijas inspektoram, pieteicējam bija vārdu pārmaiņa ar pieteicēju noņemtās un noslēptās ierīces sakarā, tiesa atzīst par loģisku un pašsaprotamu. Neprasot uzrādīt Ierīci, lai pārliecinātos par aizdomām par izdarītu administratīvo pārkāpumu, policijas darbiniekam nebūtu iespējams pildīt savus no likuma „Par policiju" izrietošos pienākumus – atklāt un novērst likumpārkāpumus. Tādējādi šis fakts pats par sevi nedod tiesai pamatu atzīt policijas inspektora *D.I.* ziņojumā norādīto un tiesas sēdē liecināto par mazāk ticamu. Pieteikumā norādīto par policijas darbinieku nekorekto izturēšanos neapliecina pierādījumi lietā. Uz to arī nenorādīja ne lieciniece *K.R.*, ne pieteicējs, aicināts sniegt paskaidrojumus un uzdot lieciniekam jautājumus papildus tiesas un pārējo procesa dalībnieku uzdotajiem.

Tiesa nekonstatē pierādījumus pieteikumā norādītajam un liecinieces apgalvotajam, ka pēc Transportlīdzekļa apturēšanas saruna Ierīces uzrādīšanas sakarā notikusi ar diviem policijas inspektoriem. Vienlaikus tiesa atzīst, ka arī gadījumā, ja šāds fakts izrādītos patiesībai atbilstošs, administratīvā pārkāpuma sastāva esamības vai neesamības konstatēšana pieteicēja rīcībā no iepriekšminētā apstākļa nebūtu atkarīga.

[4.8.6] Pieteicējs pieteikumā norādījis, ka apturot viņa vadīto transportlīdzekli, policijas inspektors nav stādījies priekšā un nav izskaidrojis, par ko transportlīdzeklis tiek apturēts, savukārt policijas inspektors apgalvo pretējo.

No policijas inspektora *D.I.* ziņojuma un liecības izriet, ka viņš bijis policijas formas tērpā un pieteicēja vadītajai automašīnai sekojis ar trafaretu un ar gaismas un skaņas signāliem aprīkotu policijas automašīnu, tādējādi tiesa atzīst, ka pieteicējam nevarēja būt šaubu par to, ka viņa vadīto transportlīdzekli aptur policijas darbinieks.

Attiecībā uz apstādināšanas iemesla neizskaidrošanu tiesa konstatē, ka gan no pieteicēja pieteikuma, gan no liecinieces *K.R.* sniegtās liecības izriet, ka pēc pieteicēja vadītās automašīnas apturēšanas pieteicējam prasīts parādīt to, kas bija logā. Kā konstatējams gan no pieteicēja pieteikumā norādītā, gan no liecinieces *K.R.* liecības, apturēšanas brīdī Transportlīdzekļa logā vairs nekā nav bijis, tāpēc arī bijusi neizpratne par to, ko tiek prasīts uzrādīt. Tomēr pēc uzstājīgākas prasīšanas pieteicējs sapratis, ka runa ir par antiradaru, kas ievietots cimdu nodalījumā.

Ņemot vērā minēto, pat arī ja pieņemtu, ka, apturot Transportlīdzekli, pieteicējam nav precīzi izskaidrots tā apturēšanas iemesls, tiesa konstatē, ka pieteicējam tas tika darīts zināms ar pieprasījumu uzrādīt to, kas bija logā.

[4.8.7] Tiesa nekonstatē, ka pieteicējs pārkāpuma konstatēšanas vietā pēc pirmā pieprasījuma būtu veicis darbības, lai veicinātu patiesības noskaidrošanu lietā un izslēgtu policijas inspektoru jebkādas saprātīgas šaubas par to, ka antiradars pirms noņemšanas un ievietošanas cimdu nodalījumā netika lietots. Tieši pretēji – pieteicēja rīcība, izrādot neizpratni par to, kas no pieteicēja tiek prasīts, un nevēlēšanās pēc pieprasījuma policijas inspektoram uzrādīt to, kas bija logā, nepārprotami norāda uz mēģinājumu slēpt patiesību par noskaidrojamajiem faktiem, kas liecina par vēlēšanos izvairīties no atbildības par pārkāpumu. Tiesas ieskatā savādāk šī rīcība nav izskaidrojama.

[4.9] Izvērtējusi lietā esošos pierādījumus kopsakarā, tiesa atzīst par pierādītu Protokollēmumā fiksēto pārkāpuma faktu.

[4.10] Pieteikumā norādīts, ka ceļu policijas darbinieks, dodot parakstīt protokolu, pirms tam pieteicēju neiepazīstināja ar tiesībām un pienākumiem, kā arī nepateica, ka protokolā ir ietverts arī lēmums.

Tiesa lietā nekonstatē pierādījumus minētajiem pieteicēja argumentiem. Kā konstatējams no Protokollēmuma, šī dokumenta nosaukums ir „Administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums", pie kam dokumentā ietverta un skaidri redzama sadaļa „Lēmums", kurā norādīts, ka pieteicējam, pamatojoties uz Protokollēmumā iepriekš norādīto un uz konkrētām tiesību normām, nolemts uzlikt naudas sodu Ls 40.

No Protokollēmuma redzams, ka pieteicējs parakstījies ailē zem ieraksta „Ar protokola saturu esmu iepazīstināts (-usies), iesniedzu paskaidrojumu par pārkāpumu uz – lapām. LAPK 260.pantā noteiktās pie administratīvās atbildības sauktās personas tiesības un pienākumi man izskaidroti" un ailē zem ieraksta „Protokola eksemplāru saņēmu", un tiesas sēdē apliecinājis, ka prot lasīt latviešu valodā. Tā kā pieteicējs faktu apliecinājis ar parakstu, un lietā nav konstatējami nekādi apstākļi, kas dotu pamatu uzskatīt, ka paraksts būtu dots viltus, draudu vai vardarbības ietekmē, pieteicējs atbilstoši APL 235.panta otrās daļas nosacījumiem nevar iebilst pret tādu pierādījumu patiesīgumu, ko pats parakstījis. Savukārt fakts, ka, spriežot pēc pieteikumā minētā un pieteicēja pārstāvja un pieteicēja paskaidrotā kopsakarā, Protokollēmums parakstīts, to neizlasot, tiesu nesaista, jo lietā nav strīda par to, ka Protokollēmumu pieteicējs nebūtu parakstījis.

[4.11] Protokollēmumā norādīts, ka tam pievienots ziņojums. Izskatot lietu, tiesa no policijas inspektora *M.G.* sniegtās liecības kopsakarā ar viņa sniegto ziņojumu, kas datēts ar 2008.gada 25.septembri, konstatējusi, ka ziņojums, kas norādīts kā pievienots, faktiski rakstīts jau pēc lēmuma pieņemšanas.

Tiesa atzīst, ka tādējādi informācija, kura norādīta Protokollēmumā attiecībā par pievienotajiem dokumentiem, ir neprecīza, līdz ar ko formāli ir pieļauts procesuāls pārkāpums. Vienlaikus tiesa atzīst, ka minētais apstāklis nevarēja ietekmēt pieņemto lēmumu pēc būtības, jo Protokollēmuma daļā „Pārkāpuma būtība" fiksētā pārkāpuma būtība ir atbilstoša ziņojumā norādītajai, ar izņēmumu, ka ziņojumā informācija norādīta detalizēti.

[4.12] Pieteikumā norādīts, ka netika sastādīts neviens dokuments par antiradara izņemšanu; tiesas sēdē pieteicēja pārstāvis arī norādīja, ka tā pārbaude (apskate) notika bez pieteicēja klātbūtnes.

Tiesa nekonstatē, ka LAPK 256.pants saturētu kategorisku prasību mantu apskati veikt personas – mantas īpašnieka vai valdītāja klātbūtnē, bet konstatējama obligāta prasība apskati fiksēt atsevišķā – apskates protokolā vai administratīvā pārkāpuma protokolā.

No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka burtiskā veidā apskates dokumentēšanas prasību atbildētāja nav izpildījusi, tomēr, konstatējot, ka antiradara apskates (pārbaudes) fakts fiksēts *M.G.* tai pašā dienā sastādītajā ziņojumā, tiesa faktu, ka apskate netika fiksēta protokolā, atzīst par formālu un nebūtisku pārkāpumu, kas nevar ietekmēt lēmumu pēc būtības.

[4.13] LAPK 257.panta trešajā daļā noteikts, ka par mantu un dokumentu izņemšanu sastāda protokolu vai izdara attiecīgu ierakstu protokolos par administratīvo pārkāpumu, par mantu apskati vai administratīvo aizturēšanu.

Protokollēmuma pirmajā eksemplārā tiesa konstatē ierakstu „Izņemts: ir X ierīce „COBRA" XRS 9730 (..)". Līdz ar to tiesa atbildētājas rīcībā, dokumentējot šo faktu, nekonstatē tiesību normu pārkāpumus.

[4.14] Pārbaudījusi pieteicēja pārstāvja tiesas sēdē norādīto par atšķirībām Protokollēmuma eksemplāros, tiesa konstatē, ka pieteicējam izsniegtais Protokollēmuma otrais eksemplārs, atšķirībā no Protokollēmuma pirmā eksemplāra, nesatur informāciju par antiradara izņemšanu.

Kaut arī Protokollēmuma pirmā eksemplāra otrajā lapaspusē ir norāde „Aizpilda tikai uz protokola oriģināla", ne no LAPK, ne no Ministru kabineta 2005.gada 28.jūnija noteikumu Nr.484 „Administratīvā pārkāpuma protokola veidlapu un naudas soda kvīts veidlapu izgatavošanas un izmantošanas kārtība" (turpmāk – Noteikumi Nr. 484) normām neizriet, ka pie atbildības saucamajai personai izsniegtajā protokola otrajā eksemplārā norādītā informācija varētu atšķirties no protokola oriģināla.

Atbilstoši Noteikumu Nr.484 7.punkā noteiktajam administratīvā pārkāpuma protokolu veidlapu komplekts sastāv no diviem eksemplāriem. Pirmais eksemplārs paliek protokola sastādītājam, bet otru izsniedz attiecīgajai personai.

Noteikumu Nr.484 4.punktā ir noteikts, kāda obligāta informācija jāietver protokolā kā stingrās uzskaites dokumentā, un paredzēts, kādas rindas protokolā var būt tipogrāfiski iespiestas, lai ierakstītu Noteikumu Nr.484 4.punkta 4.1.–4.17.apakšpunktos paredzēto informāciju, tai skaitā informāciju par personas un mantu apskati, mantas un dokumentu izņemšanu un ziņas par administratīvā pārkāpuma lietā pieņemto lēmumu (..) (4.15.apakšpunkts).

Noteikumu Nr.484 5.punktā noteikts, ka noteikumu 4.15.apakšpunktā minēto informāciju var neiekļaut administratīvā pārkāpuma protokolā, ja tā nav nepieciešama administratīvā pārkāpuma lietas izlemšanai.

No minētajām tiesību normām kopsakarā ar LAPK 248.panta pirmo daļu izriet, ka protokola veidlapā ierakstāma visa tiesību normās paredzētā informācija, kā arī cita informācija, ja tā nepieciešama lēmuma pieņemšanai (Noteikumu Nr.484 4.15.apakšpunkts un 5.punkts), kā arī ziņas par pieņemto lēmumu, ja administratīvā pārkāpuma lietu izskata un lēmumu pieņem tūlīt pēc pārkāpuma konstatēšanas (Noteikumu Nr.484 4.17.apakšpunkts un 6.punkts).

Ievērojot iepriekš secināto par nepieciešamību ziņas par mantu apskati un izņemšanu dokumentēt, tiesa, konstatējot, ka vienīgais dokuments, kurā ir fiksēts antiradara izņemšanas fakts, ir Protokollēmuma pirmais eksemplārs, un, ievērojot LAPK 274.pantā norādīto pienākumu institūcijai, kas pieņem lēmumu lietā, lēmumā, citastarp, izlemt par izņemtajām mantām un dokumentiem, atzīst, ka informācijai par Ierīces izņemšanu bija jābūt norādītai arī Protokollēmuma otrajā eksemplārā.

Tiesas vērtējums par Protokollēmuma saturu nevar būt atkarīgs no tipogrāfiski izgatavotajās veidlapās sniegtajām norādēm par šī dokumenta aizpildīšanu, jo saskaņā ar APL 7.pantā paredzēto tiesiskuma principu, iestādes

rīcībai jāatbilst tiesību normām. Vienlaikus tiesa konstatē, ka šis konkrētais konstatētais pārkāpums nav ietekmējis Lēmumu pēc būtības.

[4.15] No LAPK 149.[24]panta 17.daļas sankcijas, kas paredz naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit latu apmērā, konfiscējot attiecīgās ierīces, tiesa konstatē, ka attiecībā uz naudas sodu iestādei netiek piedāvātas nedz vairākas rīcības brīvības iespējas, nedz arī piešķirta noteikta rīcības joma. Proti, par pārkāpumu vainīgajai personai uzliekams administratīvais sods likumdevēja noteiktajā Ls 40 apmērā, iestādei vairs neizdarot lietderības apsvērumus. Līdz ar to naudas soda apmēru par LAPK 149.[24]panta 17.daļā paredzēto pārkāpumu nevar ietekmēt atbildību mīkstinošie, atbildību pastiprinošie, vai citi LAPK 32.panta otrajā daļā minētie apstākļi – pārkāpuma raksturs, pārkāpēja personība, vainas pakāpe un mantiskais stāvoklis.

Ievērojot LAPK 28.pantā noteikto, tiesa atzīst, ka atbildētājai bija jānoskaidro, vai pieteicējs ir izņemtā antiradara īpašnieks, un, vadoties no konstatētā, bija jāpieņem lēmums par pieteicēja sodīšanu ar naudas sodu Ls 40 apmērā, konfiscējot antiradaru (ja antiradars ir pieteicēja īpašums) vai jāuzliek pieteicējam naudas sods Ls 40 apmērā, un jāizlemj par rīcību ar izņemto antiradaru (ja antiradars nav pieteicēja īpašums).

[4.16] Atbildētāja ar Lēmumu nolēmusi par pārkāpumu pieteicēju sodīt ar naudas sodu Ls 40 apmērā. No Lēmuma konstatējams, ka izņemtās ierīces konfiskācija kā obligātais papildsods par konstatēto pārkāpumu pieteicējam nav piemērota.

Kaut arī konkrētajā gadījumā atbildību pastiprinošie apstākļi soda apmēru ietekmēt nevar, attiecībā uz Protokollēmumā kā atbildību pastiprinošo apstākli minēto LAPK 34.panta pirmās daļas 2.punkts tiesa norāda turpmāko.

LAPK 34.panta pirmās daļas 2.punktā kā atbildību pastiprinošs apstāklis norādīts „ja gada laikā atkārtoti izdarīts līdzīgs pārkāpums, par kuru persona jau administratīvi sodīta; ja pārkāpumu izdarījusi persona, kas agrāk izdarījusi noziegumu”. Tādējādi, lai apstākli atzītu par atbildību pastiprinošu, ir jākonstatē, ka persona gada laikā atkārtoti izdarījusi līdzīgu pārkāpumu, par kuru ir sodīta, vai pārkāpumu izdarījusi persona, kas agrāk izdarījusi noziegumu

Lēmums par pieteicēja 2008.gada 25.septembrī izdarīto administratīvo pārkāpumu pieņemts 2008.gada 25.septembrī. No Sodu reģistra 2010.gada 11.janvāra informācijas konstatējams, ka pieteicējs 2007.gada 13.oktobrī ir saukts pie administratīvās atbildības un sodīts pēc LAPK 149.[8]panta sestās daļas ar naudas sodu Ls 30 apmērā; 2007.gada 26.oktobrī ir saukts pie administratīvās atbildības un sodīts pēc LAPK 149.[8]panta piektās daļas ar naudas sodu Ls 20 apmērā; 2008.gada 6.aprīlī ir saukts pie administratīvās atbildības un sodīts pēc LAPK 149.[8]panta piektās daļas ar naudas sodu Ls 20 apmērā (informācijas avots – administratīvā lieta Nr.A420552610, kas ierosināta pēc *M.S.* 2010.gada 12.februāra pieteikuma, reģ. Nr.292, lietas 54.lapa).

Tiesa konstatē, ka LAPK 149.[8]panta piektajā un sestajā daļā paredzēta atbildība par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu, nevis par braukšanu ar transportlīdzekli, kas aprīkots ar ierīci, kas var uztvert braukšanas ātruma kontroles mērierīču raidītos signālus. Ievērojot minēto, tiesa secina, ka atbildētāja uz LAPK 34.panta pirmās daļas 2.punktu kā atbildību pastiprinošo apstākli

Protokollēmumā norādījusi nepamatoti.

[4.17] LAPK 274.panta ceturtajā daļā noteikts, ka lietā pieņemtajā lēmumā jāizlemj jautājums par izņemtajām mantām un dokumentiem. Tiesa atzīst, ka atbildētāja nepamatoti nav skaidrojusi antiradara piederību un, pieņemot lēmumu par soda uzlikšanu, nepamatoti nav izlēmusi jautājumu par rīcību ar to, tādējādi pieļaujot procesuālu pārkāpumu.

Tomēr, izvērtējusi šo procesuālo pārkāpumu, tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā tas nevarēja ietekmēt atbildētāja pieņemto lēmumu par pieteicējam uzlikto administratīvo sodu pēc būtības.

Pieteicējs noliedz, ka viņš ir Ierīces īpašnieks. Tiesību norma, kurā paredzētā pārkāpuma pazīmēm atbilst pieteicēja nodarījums, neparedz ierīces konfiskāciju neatkarīgi no tās piederības, atbilstoši LAPK 28.panta otrā teikuma palīgteikumā norādītajam (LAPK 274.[1]panta 2.punkts). Pastāvot šādiem apstākļiem, tiesa secina, ka izņemtā ierīce nebija konfiscējama.

Vienlaikus, pieteicējam noliedzot, ka viņš ir izņemtās Ierīces īpašnieks, tiesa nekonstatē viņa subjektīvās tiesības prasīt tās atdošanu.

[4.18] Tiesas sēdē trešā persona *R.S.* paskaidroja, ka Ierīce pieder viņam, tomēr dokumentāli šo faktu apliecināt nevarēja. Tiesā uzrādītais pirkuma čeks nesaturēja ziņas par pircēju, līdz ar to tā pievienošana lietas materiāliem tika atteikta. Līdz ar to tiesa neatzīst par pierādītu faktu, ka izņemtās Ierīces īpašnieks ir *R.S.* Ievērojot minēto, nav konstatējama persona, kurai administratīvā pārkāpuma lietas ietvaros 2008.gada 25.septembrī izņemtā Ierīce būtu atdodama.

[4.19] Tomēr, tā kā tiesību normas paredz galēji noregulēt jautājumu par rīcību ar izņemtajiem priekšmetiem, šāda lēmuma nepieņemšana atzīstama par tiesību normu pārkāpumu.

Tiesas uzdevums nav iestādes vietā pieņemt lēmumus un izdarīt lietderības apsvērumus, izšķiroties par LAPK 274.[1]panta 3.punktā norādīto rīcību ar izņemtu ierīci, kurai nav konstatējams īpašnieks. Līdz ar to tiesa atzīst par nepieciešamu LAPK 286.[16]panta kārtībā, pieņemot blakus lēmumu, kuru ietver šai spriedumā, uzdot atbildētājai mēneša laikā no šī sprieduma spēkā stāšanās dienas, ņemot vērā spriedumā ietverto pamatojumu, izlemt jautājumu par rīcību ar izņemto Ierīci.

[4.20] Pieteicējs lūdz piedzīt no Ventspils PRPP par labu viņam materiālos zaudējumus Ls 100 apmērā sakarā ar advokāta sniegtajiem juridiskajiem pakalpojumiem.

No APL 92.panta, Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 7.panta pirmajā un trešajā daļā noteiktā izriet, ka persona administratīvā akta atcelšanas gadījumā ir tiesīga pretendēt uz tādu mantisko zaudējumu atlīdzināšanu Ministru kabineta noteiktajā apmērā, kas tai radušies kā izdevumi sakarā ar juridiskās palīdzības saņemšanu. Izskatāmajā lietā tiesa atzinusi, ka Lēmums par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības un sodīšanu ir tiesisks un pamatots, un nav pamata tā atcelšanai. Līdz ar to tiesa nekonstatē arī pamatu prasījuma par mantisko zaudējumu atlīdzināšanu apmierināšanai.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas 2010.gada 7.jūnija spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, kurā norāda turpmāk minēto.

[5.1] Tiesa nav vērtējusi pieteicēja pārstāvja tiesas sēdē iesniegto Valsts policijas Iekšējās drošības biroja 2009.gada 21.janvāra atbildi Nr.20/4-S-4140, kurā norādīts, ka pieteicēja Ventspils PRPP adresētais 2008.gada 19.oktobra iesniegums netika izskatīts. Tādējādi tiesa pārkāpa LAPK un APL noteikumus par pierādījumiem, kā arī APL 7. un 14.pantā noteiktos tiesiskuma un procesuālā taisnīguma principus.

[5.2] Tiesa nepamatoti norādīja, ka lietā nepastāv strīds, ka pieteicēja vadītajā Transportlīdzeklī pārkāpuma konstatēšanas brīdī atradās Ierīce.

No lietas materiāliem nav skaidrs, kas uzskatāms par pārkāpuma konstatēšanas brīdi, jo lietā ir strīds, vai pārkāpums vispār ir noticis. Ierīce var uztvert braukšanas ātruma kontroles mērierīču raidītos signālus tikai tad, kad tā ir pievienota automašīnas elektroiekārtai, par ko lietā ir strīds.

[5.3] Tā kā policijas inspektors *M.G.* notikuma vietā ieradās pēc tam, kad Transportlīdzeklis jau bija apturēts, *M.G.* dienesta ziņojums un Protokollēmums nevar būt par pierādījumu lietā, ka Transportlīdzeklis bijis aprīkots ar antiradaru. Turklāt nav skaidrs, uz kura policijas inspektora – *M.G.* vai *D.I.* – dienesta ziņojuma pamata tika pieņemts Protokollēmums. Tādējādi atbildētājas procesuālo pārkāpumu par Protokollēmumā neprecīzi norādītajiem pievienotajiem dokumentiem nevar uzskatīt par tādu, kas neietekmē Lēmumu pēc būtības, jo uz tā pamata sastādīja Protokollēmumu.

Policijas inspektora *D.I.* dienesta ziņojumā norādīts, ka pie Transportlīdzekļa priekšējā vējstikla piestiprināta ierīce, kas var uztvert braukšanas ātruma kontroles mērierīču raidītos signālus vai radīt traucējumus šo ierīču darbībā. Tomēr, lai piestiprinātu Ierīci pie loga, tam nepieciešams speciāls stiprinājums, kura pieteicējam nebija. No lietas materiāliem redzams, ka *R.S.* iedeva pieteicējam Ierīci, lai to vienkārši pārbaudītu.

Pretēji *D.I.* dienesta ziņojumā norādītajam pieteicējs nekad nav apgalvojis, ka Transportlīdzeklī atradies antiradars, ko viņš, ieraugot policijas automašīnu, atvienojis un nolicis cimdu nodalījumā. Turklāt *D.I.* tiesas sēdē norādīja, ka redzējis, kā pieteicējs norāvis antiradaru no priekšējā stikla, tādējādi *D.I.* dienesta ziņojumā un tiesas sēdē norādītais atšķiras.

[5.4] Administratīvā pārkāpuma protokols nav administratīvs akts. Tiesa nevarēja atsaukties uz to kā uz pierādījumu, bet tai pašai bija jāvērtē pieteikuma pamatotība.

[5.5] Tiesa nepamatoti norādījusi, ka nav konstatēti pierādījumi lietā par policijas darbinieku nekorekto izturēšanos un ka pēc Transportlīdzekļa apturēšanas saruna notikusi ar diviem policistiem.

Pieteicējs par policijas darbinieka, kurš vadīja trafareto policijas automašīnu, nekorekto rīcību norādīja jau 2008.gada 19.oktobra sūdzībā Ventspils PRPP priekšniekam un pieteikumā tiesai, tomēr nesaņēma atbildi pēc būtības, kas tiesai bija jāvērtē.

[5.6] Tiesa nepamatoti nekonstatēja, ka policists, dodot parakstīt protokolu, pirms tam pieteicēju neiepazīstināja ar tiesībām un pienākumiem, kā arī nepateica, ka protokolā ir ietverts arī lēmums. Uz minēto pārkāpumu pieteicējs norādīja 2008.gada 19.oktobra sūdzībā Ventspils PRPP priekšniekam un pieteikumā tiesai, kā arī tiesas sēdē. Turklāt no *M.G.* dienesta ziņojuma redzams,

ka viņš nav iepazīstinājis pieteicēju ar viņa tiesībām un pienākumiem. Tiesa nav arī vērtējusi LAPK 276.panta pārkāpumu, jo *M.G.* pēc lēmuma pieņemšanas neiepazīstināja ar to pieteicēju.

[5.8] Attiecībā uz Ierīces izņemšanu tiesa nepamatoti secināja, ka mantas apskates protokola nesastādīšana ir nebūtiska, jo pieteicēja ieskatā tas ir rupjš LAPK noteikto procesuālo prasību pārkāpums.

[5.9] Tiesa nepamatoti atsaukusies uz Sodu reģistra 2010.gada 11.janvāra informāciju. Lai gan tiesa secināja, ka atbildētājas atsaukšanās uz LAPK 34.panta pirmās daļas 2.punktu ir nepamatota, tomēr tiesa to nav vērtējusi kā procesuālo pārkāpumu.

[5.10] Tiesa nepamatoti nekonstatēja pieteicēja subjektīvās tiesības prasīt Ierīces atdošanu, jo pieteicējs norādīja, ka Ierīces īpašnieks *R.S.* un to bija nodevis pieteicējam valdījumā.

Tiesa arī nepareizi norādīja, ka *R.S.* nevarēja apliecināt Ierīces piederību viņam. No Ministru kabineta 2007.gada 2.maija noteikumiem Nr.282 „Nodokļu un citu maksājumu reģistrēšanas elektronisko ierīču un iekārtu lietošanas kārtība" neizriet prasība elektroniskā kases aparāta čekā obligāti ietvert norādi par pircēja personību.

[5.11] Tiesa nepamatoti noraidīja pieteicēja lūgumu piedzīt no atbildētājas materiālos zaudējumus Ls 100 apmērā sakarā ar advokāta sniegtajiem juridiskajiem pakalpojumiem. Pieteicējam šāda atlīdzība pienācās saskaņā ar APL 18.panta ceturto daļu.

Attiecībā uz pieteicēja prasījumu par morālā kaitējuma atlīdzinājumu tiesa nav vērtējusi atbildētājas pieļautos materiālo un procesuālo tiesību normu, kā arī Satversmes pārkāpumus.

[6] Paskaidrojumā par apelācijas sūdzību atbildētāja norāda, ka to neatzīst un ka Ierīce atrodas Valsts policijas Kurzemes rajona policijas pārvaldē, kā arī iesniedza tiesai 2010.gada 29.jūnija apskates protokolu par Ierīces apskati.

[7] Tiesas sēdē pieteicējs un viņa pārstāve apelācijas sūdzību uzturēja un lūdza pieteikumu apmierināt. *R.S.* apelācijas sūdzību uzskatīja par pamatotu un lūdz tiesau izlemt jautājumu par ierīces atdošanu viņam. Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē nav ieradies, tiesas pavēste atbildētājam nosūtīta likumā noteiktā kārtībā, neierašanās iemesli tiesai nav paziņoti. Apgabaltiesa atzina, ka lietu iespējams izskatīt bez atbildētāja pārstāvja klātbūtnes.

Motīvu daļa

[9] Pārbaudījusi lietas materiālus un noklausījusies pieteicēja un viņa pārstāves un trešās personas paskaidrojumus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība apelācijas sūdzība nav pamatota, pārsūdzētais Lēmums atstājams negrozīts, bet pieteicējam izņemtā ierīce ir atdodama *R.S.*

[10] APL 307.panta ceturtā daļa nosaka, ka gadījumā, kad tiesa, izskatot

apelācijas sūdzību, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi pirmās instances tiesas sprieduma pamatojumu kopsakarā ar procesa dalībnieku sniegtajiem paskaidrojumiem un apelācijas sūdzībā ietvertajiem argumentiem, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas sprieduma daļā (sk. šā sprieduma [4.1] – [4.8.3], [4.8.5] – [4.11], [4.13] – [4.15] un [4.20] punktu) ietvertais pamatojums attiecībā uz pārkāpuma kvalifikāciju, pie atbildības saucamās personas vainu un piemēroto naudas sodu ir pareizs un pietiekams.

Līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa saskaņā ar APL 307.panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas lietas apstākļu konstatējumam un sprieduma motivācijai minētajā daļā, tāpēc tos pašus apsvērumus atkārtoti nenorāda.

[11] Izvērtējot pieteicēja apelācijas sūdzībā norādītos argumentus, apgabaltiesa norāda turpmāk minēto.

[11.1] Pieteicējs norāda, ka pirmās instances tiesa nav vērtējusi Valsts policijas Iekšējās drošības biroja 2009.gada 21.janvāra atbildi Nr.20/4-S-4140. Taču apgabaltiesas ieskatā tam nav būtiskas nozīmes, jo šīs lietas ietvaros tiesai bija jāvērtē atbildētāja pieņemtais Lēmums kā šajā lietā pārsūdzētā administratīvā akta galīgais noformējums, ko tiesa ir darījusi, nevis jāvērtē citu iestāžu atbildes uz pieteicēja sūdzībām par pierādījumu izvērtēšanu Lēmumā. To, vai šajā lietā ir pierādīts, ka pieteicējs izdarījis administratīvo pārkāpumu, sākotnēji vērtēja Ventspils pilsētas un rajona policijas pārvalde un pēc Lēmuma pārsūdzēšanas to vērtē tiesa. Valsts policijas Iekšējās drošības biroja kompetencē neietilpst konkrētajā lietā pieņemtā lēmuma izvērtēšana, kas arī ir norādīts pieteicējam sniegtajā atbildē.

[11.2] Pirmās instances tiesa pamatoti atzina, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicēja vadītajā Transportlīdzeklī pārkāpuma konstatēšanas brīdī atradās Ierīce, jo šo faktu pieteicējs ir norādījis gan apstrīdēšanas iesniegumā, gan pieteikumā tiesai. Savukārt tas, ka pieteicēja ieskatā pārkāpums nav izdarīts, nenozīmē, ka nav iespējams noteikt pārkāpuma konstatēšanas brīdi. No policijas darbinieka *D.I.* ziņojuma un liecības izriet, ka viņš ir ievērojis pieteicēja automašīnai piestiprināto Ierīci, tātad šis brīdis arī ir uzskatāms par pārkāpuma konstatēšanas brīdi.

[11.3] Apgabaltiesas ieskatā pirmās instances tiesa pareizi novērtēja lietā esošos pierādījumus, atzīstot, ka pieteicēja automašīna bija aprīkota ar Ierīci.

Nav pamatots pieteicēja viedoklis, ka Protokollēmumu šajā lietā nevar atzīt par pierādījumu. Protokollēmums satur ziņas par lietā būtiskiem faktiem. Proti, no Protokollēmuma izriet, ka pieteicējs ir to parakstījis, nesniedzot nekādus papildus paskaidrojumus vai iebildumus un minētais apgabaltiesas ieskatā ir ņemams vērā, vērtējot pieteicēja vēlāk izteiktos iebildumus par policijas darbinieku rīcību notikuma vietā un pieteicēja paskaidroto, ka Ierīce nebija

pievienota automašīnas elektroiekārtai. Tiesas ieskatā būtu pašsaprotami, ka pieteicējs jau uzreiz izteiktu iebildumus pret iestādes konstatētajiem faktiem, ja viņš tam nepiekristu. Pieteicējs to nav darījis, un minētais tiesai ieskatā pieteicēja vēlāk izteiktos iebildumus un argumentus par pārkāpuma neizdarīšanu un daudzajiem policijas darbinieku pārkāpumiem ļauj vērtēt kritiski. Nav saprotams, kāpēc pieteicējs parakstīja Protokollēmumu, piekrītot gan pārkāpuma būtībai, gan tam, ka viņam ir zināmas savas tiesības, ja tas tā nebija.

[11.4] Apgabaltiesa uzskata, ka *D.I.* ziņojums un liecība tiesas sēdē nav pretrunīga, jo no ziņojuma izriet, ka *D.I.* redzēja, ka ierīce ir piestiprināta pie automašīnas vējstikla un tieši to pašu viņš ir liecinājis arī tiesas sēdē. Tas, ka tiesas sēdē sniegtā liecība bija detalizētāka, nenozīmē, ka tā ir pretrunā ar iepriekš sniegtajiem paskaidrojumiem, jo pēc būtības gan ziņojumā, gan liecībā norādītie lietā būtiskie fakti neatšķiras.

[11.5] Apgabaltiesa uzskata, ka Protokollēmumā norādītajām ziņām par atbildību pastiprinošu apstākli šajā lietā nav būtiskas nozīmes, jo tas neietekmēja pieteicējam piemērojamā soda apmēru.

[11.6] Apgabaltiesa konstatē, ka pieteicējs pirmās instances tiesā prasījumu par Ls 100 atlīdzinājumu pieteicis, pamatojoties uz APL 92.pantu un 145.panta otrās daļas 2.punktu. Pirmās instances tiesa arī attiecīgi šo prasījumu ir izvērtējusi kā prasījumu par materiālo zaudējumu atlīdzināšanu. No pieteikuma par zaudējumu atlīdzināšanu neizriet, ka pieteicējs atlīdzinājumu būtu prasījis, pamatojoties uz APL 18.panta ceturto daļu, proti, kā atlīdzinājumu adresātam sarežģītā lietā, kā tas norādīts apelācijas sūdzībā. Līdz ar to pieteicējs nepamatoti norāda, ka prasījums par atlīdzinājumu nav izskatīts pēc būtības.

[11.7] Pieteicējs norāda, ka tiesa nav vērtējusi prasījumu par morālā kaitējuma atlīdzinājumu. Apgabaltiesa norāda, ka šo prasījumu ar pirmās instances tiesas tiesneses 2009.gada 5.janvāra lēmumu tika atteikts pieņemts un šis lēmums ar Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 30.marta lēmumu atstāts negrozīts.

[12] Iestāde pieteicējam Ierīci ir izņēmusi, bet nav lēmusi par tālāko rīcību ar to, tāpēc apgabaltiesa secina, ka saskaņā ar LAPK 274.[1] pantu tai ir jāizlemj, kas darāms ar izņemto Ierīci. Apgabaltiesa atzīst, ka *R.S.* tiesas sēdē uzrādītā kvīts un čeks pierāda, ka *R.S.* ir Ierīces īpašnieks.

Tā kā Iestādes Lēmumā nav izlemts jautājums par Ierīces konfiskāciju, bet saskaņā ar LAPK 286.[11] panta trešo daļu apelācijas instances tiesa var pieņemt personai nelabvēlīgāku spriedumu tikai tad, ja lieta tiek izskatīta pēc prokurora protesta vai cietušā sūdzības, apgabaltiesa atzīst, ka izņemtā Ierīce ir atdodama tās īpašniekam *R.S.* Saskaņā ar atbildētāja paskaidroto, *R.S.* Ierīci var saņemt Valsts policijas Kurzemes rajona pārvaldē Liepājā, Bāriņu ielā 3.

[13] Ņemot vērā iepriekš minēto, apgabaltiesa secina, ka pirmās instances tiesas spriedums nav pamatots daļā, kurā tiesa uzlika atbildētājai pienākumu izlemt jautājumu par rīcību ar ierīci, bet pārējā daļā spriedums ir pamatots.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.[11]panta otrās daļas 1.punktu, 286.[14]pantu, 274.[1] pantu, 289.pantu un Administratīvā procesa likuma 307.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Ventspils pilsētas un rajona policijas pārvaldes priekšnieka 2008.gada 20.novembra lēmumu (2008.gada 25.septembra administratīvā pārkāpuma protokols – lēmums Nr.PB 624439) atstāt negrozītu, bet *M.S.* sūdzību noraidīt.

Noraidīt *M.S.* pieteikumu par Ls 100 materiālo zaudējumu atlīdzināšanu.

Atdot izņemto priekšmetu – ierīci COBRA nr.610000378, FCC ID:BBOXRS 9730 *R.S.* (personas kods */personas kods/*).

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja	*(paraksts)*	I.Amona
Tiesneši	*(paraksts)*	S.Liniņa
	(paraksts)	V.Poķis

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese I.Amona
Rīgā, 2011.gada 16.septembrī